

ІНФОРМАТИВКИ І МИСЛИНКИ

9 Травня має бути Днем пам'яті, а не святом Перемоги. Що ми святкуємо 9 Травня? Це має бути день ганьби і водночас день пам'яті. В роки Другої світової війни загинуло до 8 мільйонів українців, було зруйновано десь 28 тисяч українських сіл, 700 – міст. Матеріальні збитки на українських теренах оцінюють в 285 млрд рублів за цінами 1941 року. На нинішні гроші це 820 млрд. або 18 річних державних бюджетів України. Україна постала полігоном для протистояння двох імперій – німецького рейха і російсько-комуністичного союзу, які до 1941 року мирно співіснували, а Росія при цьому навіть постачала Німеччині їжу, нафту і зброю. В роки війни ми – українці і для комуністів і фашистів були гарматним м'ясом, яке нікому не було нас шкода. Обезлюднену Україну після війни заселили росіянами, перетворивши її фактично на двоетнічну державу. То ж святкуючи разом з росіянами Перемогу, ми танцюємо в такий спосіб на могилах наших батьків і дідів, підспівуємо нашому могильнику. До цього часу ми, живучи вже в незалежній країні, не маємо власної української інтерпретації війни, а живемо зросійщеною оцінкою тих подій, де Сталін постає «ефективним менеджером». Для нас, українців, він – стовідсотковий кат, бо ж, лобизаючись з Гітлером, протиставив йому абсолютно розброєну армію, абсолютно невідповідну до ведення сучасної на той час війни.

1025-річчя згвалтування Києва. За часів бурхливого президентства Віктора Януковича щороку маємо нові свята. У 2010 році справляли 60-річний ювілей глави держави, у 2011 році піднімали червоні прапори з серпом і молотом та прощалися з днем свободи, у 2012 році поховали мільярди на футбольному полі Євро-2012 і зараз, у 2013 році, стоїмо на колінах в очікуванні 1025-річчя хрещення Київської Русі. Святкування цієї річниці завжди було заходом державницьким за суттю і лише за формою релігійним. Вперше подібне дійство було влаштоване у 1888 році за наказом обер-прокурора священного синоду Побєдоносцева, якого призначив керувати російською православною церквою імператор Олександр III (пам'ятаєте його девіз – "Росія для руских"?). У 1885 році самодержець відвідав Києво-Печерську Лавру і дуже занепокоївся, почувши, що деякі ченці розмовляють на "малоруском наречіі". Три роки потому під шумок 900-річчя хрещення Русі в Києві звели і освятили пам'ятник Богдану Хмельницькому... Зрозування влади з церквою – старий гріх православ'я. Протягом двох тисяч років після описаних у Євангелії подій християнство (не як релігію, а як піар-технологію) взяли на озброєння римські імператори та перетворили на політичну доктрину правителі Візантії. Тирани-"богоносці" цінували п'янки літургійні лестоці, де від янгольських співів тягар совісті спадає з серця, а кров у жилах ніби кипить від духу святого. Щедро осипана золотом та почестями, офіційна

державна церква у Царгороді втратила найменшу схожість із дружнім колом мандрівного проповідника та братів-рибалок, які прагнули нагодувати весь світ п'ятьма ячмінними хлібинами і двома рибинами во славу Богу, щоб сталося диво і кожен полюбив ближнього свого, як самого себе. Погляди на любов хрестителя Русі Володимира Святославича сильно відрізнялися від Ісусових. Наприклад, завойовуючи Полоцьке князівство, він згвалтував доньку варязького правителя Рогніду і взяв за дружину, щоб успадкувати престол, а її батькові з рештою сім'ї вкоротив життя. Потім він з варязьким військом взяв в облогу Київ, виманив свого старшого брата Ярополка нібито на переговори і підступно вбив, а його вагітну дружину взяв у наложниці. «Повість врем'яних літ» живописує ненаситний блуд князя Володимира, який приводив до себе заміжніх жінок, зіпсовував дівчат і мав близько тисячі наложниць у Вишгороді, Белгороді та Берестові. "Хрещення" Києва теж було схожим на згвалтування. Щоб породнитися з візантійським імператором, який не хотів віддавати доньку за язичницького князя, Володимир наказав своїм воякам глумитися над ідолами старих богів різних племен, знищив священне капище і під страхом смерті загнав киян хреститися у Дніпро. Тільки безнадійні циніки – наприклад, ті, що "виграють" вибори за рахунок підкупу виборців, адмінресурсу і відвертих фальсифікацій та саджають за ґрати політичних опонентів – можуть сприймати як святковий день річницю цього апофеозу свавілля середньовічного тирана, очманілого від похоті та політичних амбіцій. Чи не тому, що нас привчили прощати такі кричущі гріхи своїм безумним володарям і водночас не прощати собі й краплі співчуття до їх жертв, "ворогів народу", українські чоловіки можуть роками марно мріяти про революцію, а українські жінки терплять таких чоловіків і ще й захоплено споживають у екранів телевізорів багатогодинну нудотну турецьку жвачку про Хюррем-Роксолану, улюблену рабиню чужоземного султана?! [Gazeta.ua - 02.02.2013: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://gazeta.ua/articles/480446>].

Міжнародна наукова конференція «Заснування Київської Митрополії та християнізаційні впливи на Русі-Україні за часів Великого князя Київського Оскольда: 1150 років» при співorganizatorстві її Ужгородською Українською богословською академією УПЦ МП відбулася в Києві в грудні минулого року. Конференція рекомендувала історію християнства на українських теренах розпочинати не з хрещення Русі-України в 988 році. Дослідницький акцент доречно спрямувати в бік наукової популяризації аналізу витоків і поширення християнства в Україні з початку I століття Р.Х. з подальшим заснуванням і розвитком Православної Церкви. Конференцією була схвалена наукова гіпотеза про те, що за апостольською спадковістю (від апостолів Андрія Первозваного та Павла), щодо первинного поширення християнства та виникнення перших єпархіальних інституцій Церкви Христової (зокрема, Скіфської

єпархії на прчатку III ст.) на теренах України (Скіфії-Русі-України), християнізація України розпочалася не пізніше 50-70 рр. I ст. і на сьогодні (цебто кінець 2012 року) сягає не менше 1940 років, а початок Церковного будівництва (заснування) Української Православної Церкви слід вважати таким, що розпочався не пізніше 240 р. III ст. та нараховує близько 1772 роки. Відповідно до цієї наукової гіпотези Українська Православна Церква може вважатися такою, що відноситься до числа найдавніших церковних інституцій поміж Помісних Православних Церков, а періодизація поширення християнства в Україні та Церковного будівництва повинні вестися у межах від 50-70 рр. I ст. до наших днів. Варто відзначити при цьому історичну роль блаженного Великого князя київського Оскольда (Миколая у хрещенні), що по праву може вважатися одним із перших убієнних мучеників за віру Христову на Русі-Україні у процесі державного визнання християнської віри на давньоукраїнських землях, заснування у 862 році Київської Митрополії та, відповідно, - у структуруванні Української Православної Церкви. У цьому контексті основною науковою підставою виступає історичний факт інституційного оформлення у 862 році українського Православ'я у формі Київської Митрополії Константинопольського Патріархату. Передумовою заснування Київської Митрополії у 862 році слід визнати військовий похід Великого князя київського Оскольда на Константинополь – столицю Візантійської імперії у 860 році. У результаті між Руссю-Україною та Візантією було підписано мирний договір, а князь Оскольд та частина політичної еліти і військової дружини Русі-України прийняли християнство. Про те, що давніми русичами-українцями на чолі з князем Оскольдом християнство було взято за державну релігію і засновано у 862 році на давньоукраїнських землях Київську Митрополію свідчать зокрема візантійські літописні джерела з посиланням на очевидця подій патріарха Константинопольського Фотія.

Остап Дроздів – відомий ведучий телепрограми «Прямим текстом» на питання про причини інфальтинності українського християнства відповів: «Відразу уточню: я – віруючий, але нерелігійний. І патріотизм, і християнство більшість людей сприймає як щось ритуальне, автоматичне. Церква повністю себе зруйнувала. Люди вже відкрито говорять: я йду в храм до Бога, а не до священика. Усі зрозуміли, що віра – це бізнес-проект. Багатьом зараз дуже подобається новий Папа Франциск. Мені, як католикові, він теж подобається. Але я вважаю його дії голим популізмом і грою на публіку. Омивати ноги хворим дітям – це не лікувати їх. А відмовитися від апостольських палат - це не роздати все бідним. У цій грі на публіку я бачу той самий популізм, яким грішать політики. Церква є найбільшим землевласником у світі з трильйонним оборотом готівки, її ніщо цього не змінить. Достатньо глянути на апартаменти та автомобілі пересічних священиків навіть у райцентрах – і все стане зрозумілим. То ж чому я вважаю українське християнство інфальтинним? «Хто терпів – той

спасенний». Це прислів'я стало гаслом українців упродовж століть. Увесь гніт і знуцання над українцями базувалися на християнському смиренні і покорі. Церква упродовж століть вчила українців терпінню і мовчазному стражданню. Тому особисто для мене Церква повністю співвідповідальна за всі історичні нещастя нашої нації, нашого українського народу. Церква, як і тиранія, базується на тих самих людях – пригнічених і покірних. Для Церкви дуже вигідно мати страждаючих мирян. Складно собі уявити, аби священник очолив чи освятив повстання проти несправедливості. Інфантильне християнство означає цілувати руку Патріарху Кірілу – і не бачити на його руці годинник за 30 тисяч євро... Подвійні стандарти живуть у нас досі: великі націоналісти мають невеличкі кав'ярні і ретельно приховують свій оборот, не бажаючи платити податки святій Українській державі, за яку помирили їхні предки. Я часто ловлю себе на думці, що живу в країні кривих дзеркал, де прозцвітає безперервне прикидання тими, ким ми насправді не є. Лекції про націоналізм читають випускники Вищої партійної школи; правоохоронці є найчастішими порушниками прав; священники говорять про вічне і встановлюють значимі «тарифи» за церковні послуги; за українську мову воюють опозиціонери, які вдома розмовляють російською. І так куди не глянь – усі видають себе за тих, ким не є» (За вільну Україну. – 6 червня 2013 року).

У Донецького митрополита помітили годинник за 150 тисяч євро. Митрополит Донецький і Маріупольський Іларіон носить годинник марки Franck Muller. Про це повідомляють "Новости Донбасса". Цей годинник помітили на руці митрополита під час урочистостей на честь 80-річчя Донецької області, які за участю Президента України Віктора Януковича проходили 6 липня в Центрі слов'янської культури. Схожа модель на сайті-продавця коштує 150 тисяч євро. Нагадаємо, у патріарха Російської православної церкви Кирила помітили годинник за 30 тисяч євро. Прес-служба патріарха намагалася це приховати від громадськості [Інтернет-газета «Новости Донбасса»].

Чаплин: Роскошь - это православная традиция. Роскошные иномарки и резиденции православных епископов РПЦ в самой церкви считают древней православной традицией. По словам священников, дорогие вещи сближают их с образом Иисуса Христа. Очередное объяснение тяги православных иерархов к роскоши дал глава синодального отдела РПЦ по взаимодействию с обществом протоиерей Чаплин. По его словам, даже самые скромные епископы в соответствии с традициями должны пользоваться дорогими вещами. «Если говорить о епископе, здесь надо учитывать: традицией православной церкви всегда предполагалось, что он окружен определенным почетом. Люди заботятся о том, чтобы у него были достойная машина и резиденция. Он во время богослужения, а иногда и на некоторых мероприятиях восседает на троне, у него есть особое место в храме — кафедра, которая возвышает его над остальными

людьми. Такова православна традиція. Єпископ — образ царствующого Христа, и эту традицию в православной церкви надо всячески поддерживать», — заявил Чаплин. Любовь служителей культа к дорогим автомобилям в последние годы стала предметом бурной общественной дискуссии. Оппоненты РПЦ настаивают на том, что христианство учит своих последователей вести скромный образ жизни, не копить богатства и не выделяться на фоне других людей.

Українцям не подобається публічна побожність політиків. Тільки 17% опитаних жителів України позитивно ставляться до публічної демонстрації державними діячами релігійності. Такі дані дослідження Центру Разумкова були презентовані в Києві під час круглого столу на тему "Релігія і влада в Україні: проблеми взаємовідносин", передає УНІАН. Відповідно до дослідження, негативно до публічної демонстрації релігійності відносяться 38% опитаних і стільки ж - байдуже. Серед віруючих позитивне ставлення до такої поведінки держдіячів висловили тільки 22%, а негативне - 34%. Громадяни України, за даними дослідження, не впевнені, що церква впливає на моральність української політики. За п'ятибальною шкалою цей вплив оцінений в 2,39 бала: від 2,87 на півдні, до 2,21 на сході країни. Вище за всіх оцінили вплив церкви на моральність політики вірні УГКЦ - 2,88 бала, УПЦ - 2,81 та УПЦ (КП) - 2,67, нижче всіх - "прості християни" - 2,14 бала. Як відомо, прем'єр Микола Азаров під час Хрещення не знімав шапку. Позитивно оцінили вплив церкви на моральність української політики 35% респондентів. Негативний вплив відзначили всього 12% опитаних. У той же час, на думку громадян, політики впливають на церкву більшою мірою, ніж церква на моральність політики. Негативний вплив відзначили відносна більшість віруючих - 41% і більшість (55%) невіруючих. Опитування було проведено 28 лютого - 6 березня. У ньому взяли участь 2010 респондентів у всіх регіонах України. Теоретична похибка вибірки - 2,3% [Українська правда].

Патріарх Кирило хоче, щоб священники пересіли на дешевші машини, а сам мусить їздити на дорогих. Патріарх РПЦ Кирило закликав священників відмовитися від дорогих машин, аби не провокувати скандалів у ЗМІ та суспільстві. "Давайте подумаємо про те, щоб ми використовували такі транспортні засоби, які недоброчливці не будуть використовувати в якості приводу для дискредитації духовенства. Я закликаю вас до помірності і до розумного підходу, який повинен, у тому числі зняти відповідне звинувачення з церкви і духовенства", - заявив патріарх Кирило. Він розповів, що 90-их меценат хотів подарувати йому "шестисотий Мерседес", але він відмовився від такого подарунка і їздив на дешевих автомобілях: "Волзі" і "Шкоді". "Не хочу вам робити рекомендації, але існують японські і корейські машини, деякі європейські машини, які не поступаються ні по комфорту, ні з безпеки, але марка цієї машини ніколи не буде фігурувати в новинах", - дав рекомендації

патріарх. А от сам Кирило, за його словами, мусить їздити на відповідних автомобілях. "Я використовую автомобілі з державного гаража, які надає гараж особливого призначення. Ці автомобілі відповідають відповідним вимогам безпеки і я, як особа, що охороняється, не можу використовувати інші машини", - запевнив патріарх Кирило. Він додав, що священники не повинні сідати за кермо після вживання "святих дарів" (вина, яке православні використовують при причасті). А доставити його додому мають прихожани [РІА. Новості].

Ченці київські ігнорують заклик Патріарха відмовитися від дорогих автомобілів. Відомо, що Патріарх Московський і всієї Русі Кирил був закликав духовенство відмовитися від дорогих автомобілів. На прикладі київського Свято-Троїцького Іонінського монастиря програма "Гроші" вирішила показати, чи дослухаються ченці до свого архіпастиря, повідомляє "Релігія в Україні" з посиланням на ТСН. Офіційна вартість Toyota land cruiser - майже мільйон гривень. Саме така машина в ченця Ігнатія. Він навіть довів журналіста до монастиря. "Це спонсори, благодійники подарували", - розповів о.Ігнатій. Монастир розташований у самому серці столиці. На місці журналісти побачили ще одну недешеву автівку, позашляховик "Mitsubishi L200" вартістю близько 30 тис. доларів. З машини вийшли жінки, які одразу помітили камеру телевізійників. За кермом теж була монахиня. Всі вони - представниці найнижчого церковного рангу. На питання щодо того, як їй вдалося купити таку машину, матінка відповіла, що не купляла, а потім взагалі відмовилась спілкуватись. До речі, L200 полюбляють і інші ченці Іонінського монастиря. Один з них повідомив, що машина не його, це монастирська власність, і це авто їм подарували. У настоятеля монастиря "Volkswagen Tuareg", який коштує щонайменше 67 тисяч доларів. Водій владики ексклюзивно "благословляє" програму "Гроші" на зйомку. "Йому подарували. Зрозуміло що у монастиря немає таких грошей. Це найпростіша комплектація", - розповідає він. Ченці в один голос переконують: розкішні авто їм дарують щедрі меценати. У Іонінський монастир частенько заглядає, наприклад, регіонал Анатолій Кінах... У відповідь на дарунки ченці готові молитися за своїх жертводавців. Яскравий приклад - Голосіївський чоловічий Свято-Покровський монастир. На його території поряд з блаженними ченцями похований кримінальний авторитет Кисіль на прізвисько Дід [Religion.in.ua].

Міністр освіти і науки Д.Табачник вважає, що концепція «русского мира» не суперечить незалежності України. «Я повністю згодний з патріархом (московським і всією Русі Кирилом). Російський світ – цілком природне поняття, що ніяк не суперечить політичній незалежності його складових частин. ... Можна перебувати в "Російському світі", будучи українофілом

і патріотом України».²⁴¹ Крім цього, говорячи про назву Малоросія, яка за часів Російської імперії означала частину території, яку населяли українці і було синонімом слову України, Табачник зазначив, що ця назва не є принизливою для українців. Міністр вважає, що у назві «Малороссия» початково закладені «нежность и почтение к родине исторической Руси».²⁴² Зазначимо тут принагідно, що у 2009 році Дмитро Табачник опублікував у ЗМІ свій відкритий лист, в якому він **зрікся національності «українець»** (а чи ж належав він до неї? – *ред. УР*) і **просив надалі вважати його «малоросом»**. Ганебно, але, певно, що лише в Україні може таке бути, щоб особа з відверто антидержавними поглядами обіймала високий державний пост – очолювала не що-небудь, а міністерство освіти і науки.

Людмила Путіна (тепер вже колишня дружина президента Росії Володимира Путіна) у своєму виступі на Всеросійській науковій конференції «Російська мова на межі тисячоліть» (2010 р.) зауважила на наступному (тут і далі по тексту деякі цитати ми навмисно подаємо мовою оригіналу – російською): «Русский язык объединяет людей в русский мир – совокупность тех, кто разговаривает и думает на этом языке».²⁴³ **«Границы русского мира проходят по границам употребления русского языка»**.²⁴⁴ З огляду на цю заяву нам, українцям, без зайвих дипломатичних реверансів дають зрозуміти, що кордони нашої держави для «русского мира» ніщо – їх просто немає. А де ж тоді «ми», де все «наше»? Ця заява є суто політичною і тим більше «цінною» для нас вона є тому, що виголосила її «перша леді» Росії. І щоб в Україні не повчали різного роду «толочки», «русский мир» є політичним проектом Кремля, спрямованим на знищення України. «Саме проти України спрямоване вістря доктрини «русского мира». В її арсеналі – препарована історія колоніального статусу України в складі Росії після Переяславської ради 1654 року, нав'язування якої проводиться шляхом написання спільних підручників, вихолощення і спотворення всього українського і направлене на позбавлення українців власної історії, без якої, як відомо, немає і народу. А Київська Русь, заснована на казці про колицку з трьома малюками-близнюками, один з яких був старшим, визначена як спільна

²⁴¹ Табачник вирішив, що в "російському світі" Кирила знайдеться місце і для патріотів України // Українські Новини. – 14 вересня 2011, середа: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://un.ua/ukr/article/349882.html>

²⁴² Малороссу Табачнику не хватает нежности // uainfo.org: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://uainfo.org/heading/economics/5644-malorossu-tabachniku-ne-hvataet-nezhnosti.html>

²⁴³ Лизанчук Василь. Мова – безпека української нації // Дзеркало тижня. – № 34. – 18 Вересня 2010 р.

²⁴⁴ Лизанчук Василь. Мова – безпека української нації // Дзеркало тижня. – № 34. – 18 Вересня 2010 р.

спадщина «братніх народів» – великоросів, малоросів і білорусів».²⁴⁵ Позицію пані Путіної, але вже по-церковному, озвучив Патріарх Кирило. «...В пространство пастырской ответственности Русской Церкви входят не только отдельные страны исторической Руси, но и те общины и сообщества людей, которые связывают свою идентичность с русской цивилизационной традицией, но живут за пределами ее канонической территории и за пределами канонической территории других Поместных Церквей».²⁴⁶ А ось професор історії Російської Церкви і російської філософії Свято-Сергіївського богословського інституту в Парижі Дмитро Шаховської наголосив, що кордони «русского мира» проходять саме там, «де, як островки, стоять православні храми» (Московського Патріархату, зрозуміло).²⁴⁷ Розуміємо, що для російської духовності державних кордонів не існує, але твердження, що межі «русского мира» сягають туди, де по закордонню стоять храми Московського Патріархату, тобто, що «русский мир» виходить далеко за державні кордони Російської Федерації, мусить насторожувати. Не випадково Московська Патріархія в останні роки так жваво стала будувати каплички, церкви і храми по близькому і далекому своєму зарубіжжі. Що стосується України, то якщо цей будівничий запал буде тривати і надалі, скоро будемо мати по культовій споруді РПЦ на кожний один чи два квадратних кілометри. Вже якимось надто активно вкладаються церковні кошти у нерухомість. І дарма, що часом на «рядові» служіння храми стоять пустими – кожна новозбудована церква, то ще один форпост «русского мира», ще один «кусок родной земли».

Академік П.Толочко: українці отримають щасливу долю тільки у новій Російській імперії. Цей історик, вважаючи Київську Русь імперією, так би мовити, у позитивному сенсі, на зразок таких «старих добрих імперій», як Греція, Рим й Візантія, а пізніше таких само «добрих» і ще більш «справедливих», якими були імперії Великобританії, Франції, Австрії, Росії, Туреччини, зауважує, що про «їх авторитарний і експлуататорський характер, а також на шовіністичну сутність по відношенні до підкорених народів» справжня історія нічого такого не знає. «Некоторые из названных империй удостоились весьма нелестных оценок. Особенно

²⁴⁵ Газин Владимир. «Русский мир»: новая реальность старого мифа // ZN,UA. – 15 апреля 2011: [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/russkiy_mir_novaya_realnost_starogo_mifa.html

²⁴⁶ Слово Святейшего Патриарха Московского и всея Руси Кирилла на открытии IV Ассамблеи Русского мира «Учитель Русского мира: миссия, ценности» в Москве // Русская Православная Церковь. Отдел внешних церковных связей. - 3.11.2010: [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <https://mospat.ru/ru/2010/11/03/news29458/>

²⁴⁷ Русский Мир без границ. Послесловие к семинару в Таллине // Русский век. Информационный портал для соотечественников (по заказу Министерства Иностранных дел Российской Федерации): [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://nationals.elco.ru/print-version/168B4A59A54137B4C325752300375447.html>

досталось России, получившей определение «тюрьма народов», а также ее преемнику Советскому Союзу, к которому был приклеен ярлык — «империя зла». Ни то, ни другое определение ничего похожего на реальную действительность не имели. ... В России и в Советском Союзе не был потерян практически ни один малый народ. ... Внедрявшийся в сознание людей зловещий образ СССР ничего общего с реальностью не имел. Ведь именно это имперское государство оказалось способным создать мощную индустрию, передовую науку, высокую культуру, выстоять и победить в смертельной схватке с фашизмом и, в конечном счете, первым отправить в космос человека. Определенно все это требовало огромного напряжения сил всего общества, что было невозможно без жесткой централизации системы управления и экономического отчуждения, одинаковых на всем государственном пространстве».²⁴⁸ Яка ідилія? – Російська, а опісля Радянська імперія, виявляється, були просто раєм для народів, зокрема для українців, а українці, виходить, того й не відчували? – Не відчули по відношенні до себе ні антиукраїнської політики властей, ні тотальної русифікації? Не відчули, коли були заборонені Українські Церкви? Не відчули голодоморів, репресій, сибірів? Зрозуміло, що для таких, як Толочко розпад СРСР і виникнення на мапі світу незалежної України – трагедія. Зазначимо принагідно, що ворота до «радянського раю народів» відкрили українцям в лютому 1918 року більшовицькі війська, коли, увійшовши до Києва під гаслами «Смерть буржуям и украинцам!», розстрілювали всіх, хто лишень розмовляв українською мовою²⁴⁹ чи бодай мав при собі якийсь документ написаний українською²⁵⁰. Однак для академіка-історика П.Толочка в «його» історії України нічого того не було – все це в його уяві «продукты чистой идеологии, стремления западной пропаганды опорочить конкурента».²⁵¹ То ж і не дивно, що він так завзято ратує за «русский мир», за нову Російську імперію, лише в якій, на його погляд, українців чекає щаслива доля. Певно, за це УПЦ нагородила його

²⁴⁸ Толочко Петр. Без империй прогресс невозможен // Еженедельник 2000. – №37 (621) 14-20 сентября 2012 г.

²⁴⁹ Зі свідчень історика Микола Полетика, який у час тих подій був студентом Київського університету [Див.: Николай Полетика. Воспоминания. – М.: подпольная перепечатка эмигрантского издания, ок. 1978: [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://lib.rtg.su/memor/96/39.html>].

²⁵⁰ Зі свідчень історика Микола Полетика, який у час тих подій був студентом Київського університету [Див.: Николай Полетика. Воспоминания. – М.: подпольная перепечатка эмигрантского издания, ок. 1978: [Электрон. ресурс]. – Режим доступа: <http://lib.rtg.su/memor/96/39.html>].

²⁵¹ Толочко Петр. Без империй прогресс невозможен // Еженедельник 2000. – №37 (621) 14-20 сентября 2012 г.

«орденом святого рівноапостольного князя Володимира I ступеню» з нагоди 75-річчя.²⁵²

Аделаджа оголосив себе ледь не єдиним праведником в Україні. Сандей Аделаджа - пастор "Посольства Божого" назвав себе одним із двох праведників в Україні. Таку заяву він зробив у понеділок, 18 лютого, коли Дніпровський райсуд столиці продовжив опитування потерпілих від фінансової піраміди King's Capital. Аделаджа зокрема зазначив, що не вірить в український суд і покладається на суд Божий. "Бог мій свідок. І українці що роблять в основному - вони виїжджають, тікають, а я не тікаю. Я залишаюся в цій країні, щоб довести, що якщо є в цій країні дві праведні людини, я одна з них", - заявив пастор. На запитання, хто ж є другим праведником, він відповів: "Я кажу: якщо є". Аделаджа - один із шести підсудних у справі фінансової афери. Втім, він не знижує активності в Україні. Як повідомлялося раніше, "Посольство Боже" організувало у столиці школи лідерів, де навчає майбутніх політиків із числа парафіян і планує захопити владу в Києві у свої руки. Сам Аделаджа в інтерв'ю ТСН це заперечив [www.risu.org.ua].

Донецький клан, колонізатори українських теренів оголосили українських націоналістів фашистами, навіть влаштували в Києві зібрання так званих антифашистів, звівши з різних регіонів країни борців з національно налаштованими опозиціонерами. При цьому тих, хто виступає за українську Україну, за українськість в Україні всіх сфер суспільного життя подають як оспівувачів ледь не гітлерівщини. Україна дійсно мала десь чотирирічну окупацію, як кажуть, німецькими фашистами. Але ж вона має десь у три з половиною століття окупацію Московщини. І якщо Гітлер дозволив діяльність в Україні Українських Церков, українських організацій, не воював з українською мовою і культурою, то Московщина винищувала все українське - Церкви Православні і Греко-Католицьку, мову і культуру українців, арештовувала і відправляла в ГУЛАГи весь цвіт української нації, укріпленню інтелігенцію, заселяла українські терени вихідцями з російських земель, ледь не переселила з подання Жукова до Сибіру взагалі всіх українців (спасло те, що нас багато). Все це дає нам підстави говорити про російський фашизм на українських теренах. Саме із його виявами й потрібно вести українцям всіма можливими засобами боротьбу (За вільну Україну. - №21).

Злодійство Російського патріарха не знає меж. Власне історичну подію, яка має пряме відношення до України, навіть вужче – до Києва, Кирило вирішує прибрати до рук своєї Церкви і ще на архієрейському соборі РПЦ 2-5 лютого 2013 року утворює міжнародний оргкомітет з відзначення 1025-ліття хрещення Русі під своїм головуванням в ньому. Пропозимція митрополита Володимира (Сабодана) патріарху очолити цей Оргкомітет

²⁵² Толочко Петр. Без империй прогресс невозможен // Еженедельник 2000. – №37 (621) 14-20 сентября 2012 г.

надійшла до Москви по слідах нахабства лише 12 березня. Культурний у взаєминах владики в такий спосіб прагнув дещо пригладити можливу критику Кирила за виявлене свавілля, бо ж святкувати подію мали саме в Києві. Але чим далі, тим більше. Кирило складає власний план відзначення ювілею і розпочинає заходи з відзначення події в Москві. При цьому він ототожнює Русь з Росією, коли заявляє: «Через входження у християнський світ ми зіткнулися зі всією Європою. Росія, тодішня Русь, вийшли з вузьких провінційних рамок і побачили перед собою зовсім інше буття». Уже з 27 березня для узгодження плану святкування до Москви почали приїздити гінці від В.Януковича, які навіть запросили на дні ювілею російського державного владику В.Путіна. В Росії з'являється стаття «Угрозы праздники 1025-летия крещения Руси», автор якої обурюється заявою Януковича, що відзначення 1025-ліття має стати торжеством європейської ідентичності України. Московсько-паравославних писак дратувало і «прикручування» в ювілейних документах до слова «Русь» епітету «Київська», бо ж дивись, з їх точки зору, хрестилася історична Русь – Росія, Україна і Білорусь. Вища влада України, зокрема В.Янукович, вловилася на гачок цього московського колонізатора і має намір святкувати пишно і урочисто з ним 1025-річний ювілей, засвідчуючи цим право колонізатора на українські терени. До якої ганьби наші верхньовладці тільки не вдаються! Скоро на колінах до крові будуть повзати перед ними, ганьблячи цим українців. А може в цьому нічого дивного і немає, бо ж вони не українці, а прихорюки, діаспорники (Я.Музиченко. Газ. «Україна молода», 17 травня).

Кардинал Ратцінгер (пізніше – папа Бенедикт XVI) відмовив УГКЦ у праві на Патріархат. 6 лютого 2003 року Курія кардиналів Римсько-Католицької Церкви вперше розглядала справу українського греко-католицького Патріархату. Проти визнання за УГКЦ патріаршого статусу із 123 кардиналів виступило лише троє: два німці – кардинали Вальтер Каспер і Йозеф Ратцінгер і один представник Східної Церкви Ігнес Мусса Дауд – префект Конгрегації Східних Церков. І чого так німці не люблять українців, адже саме вони мільйонами у двох світових війнах вибили їх, принесли їм найбільше збитків. Мали бую статина коліна і просити вибачення за підлість, а тут дивись саме вони не дають УГКЦ статус патріархату. Може із-за такої нещирості, відчуваючи й перед іншими якусь провину, у Бенедикта, коли дивитися на нього, очі не тримаються сталості, якось бігають, тріпають. Кардинал Каспер відразу ж після закінчення роботи означеної Курії пише листа Московському патріархові Олексію II, в якому повідомляє його про наслідки вирішення питання патріархату УКЦ (Див.: Косів Михайло. Києво-Галицький патріархат Української Церкви як українська багатовікова туга за єдністю. – Львів, 2004). Відтак правим був один із отців-друзів Івана Шевціва, який написав йому, що швидше свиня вилізе на грушу, ніж Ватикан дасть нам Патріархат. Хоч найбільш загарбницькі народи – німці і росіяни – не раз

вступали у пряме протиборство (останнє – війна гітлеризму і сталінізму), але водночас вони протягом історії виявляють чомусь один до одного потяг любові і навіть взаємопідтримки. Приїхавши пізніше до Москви, Каспер підпорядкував главі римсько-католицької Церкви в Росії всі греко-католицькі спільноти теренів СНД (окрім України). Не знаємо, як зреагувало на цей вибрик німецького кардинала керівництво УГКЦ (можемо, враховуючи його вірнопідданість Апостольській столиці, лише догадуватися), а ось Відділення релігієзнавства ІФ НАНУ за такий антиукраїнський захід Каспера відмовило йому в уже заявленій участі в конференції з проблем екуменізму, хоч це й викликало здивування (може й обурення) в Апостольській Нунціатурі в Україні. До речі, цю відмову кардиналу було направлено саме через неї. То ж будемо сподіватися, що якщо не дали статус Патріархату італієць, поляк і німець, то хоч нинішній Папа Франциск визнає історичну справедливість, а відтак і право українців на своє повне право в історії – і світській, і церковній.

Інформативки і мислинки підібрали А.Колодний та П.Павленко